

— „Je zegt de fijne waarheid! Maar hij heeft het te bijster verkorven bij Madalena. Hij vergat haar, toen ze samen zouden schaatsenrijden”

— „Vermits hem een bitter ongeval trof!”

— „Zoo schreef hij haar. Maar onze neve Van der Voort en de Ridder Rodenburgh hebben haar eene heele historie vertrokken, hoe hij op Nieuw-jaar, des daags en den volgenden nacht, had loopen te bochtjachten in kroegen en taveernen hoe hij verhit van het drinken uit louter baldadigheid zich het ongeval op den hals haalde hoe hij, geheel bewusteloos, door Gilles Valckenier in de narreslede werd naar huis gereden”

Moeder Marretje moest met groote zelfbeheersching den lust onderdrukken hier eens hartig op zijn Amsterdamsch te antwoorden. Het lot van Gerbrand was in hare hand. Zij behoorde nu de uiterste voorzichtigheid te betrachten. Maar zij verried de inspanning van haar gemoed door de hoogblozende wangen, en eindelijk door een traan, die langs de gerimpelde wang biggelde.

— „Och! — fluisterde ze, terwijl hare stem haperde — „och, lieve joffrouwe Teller! wist-je wat het is van negen kinderen er drie te verliezen, en er zes groot te brengen — terwijl nu Gerbrand, mijn oudste zoon, de steunstok van mijne grijsheid, uit bitter verdriet en zware krankheid weldra gaat sterven”

Elisabeth Teller gevoelde een innig mededoogen met de lijdende moeder, die in haren verheven eenvoud er niet aan dacht de schuld van haar zoon met vernuftige uitvluchten te bedekken. Moeder Marretje schaamde zich voor hare tranen, en wendde het hoofd af. Er heerschte eene pooze stilte in de zijkamer.

Toen vroeg Elizabeth:

— „En waarmede zoude ik u in dezen nog kunnen gerieven?”

— „Zoo je me de volle waarheid wildet zeggen! Gerbrand heeft al zijne briefkens en verzen aan Madalena nu maanden lang afgezonden. En geen enkel regeltje van genegen jonste mocht hij tot antwoord ontvangen Wat zullen wij bestaan? Wat raad is hierin?”

Elisabeth dacht een oogenblik na. Toen fluisterde zij, angstig, bedroefd, zuchtend:

— „Gerbrand moet Madalena vergeten!”

— „Gants lijden! O bloed! Hij zal het besterven!”

Moeder Marretje hief de handen ten hemel, en zag het jonge, vriendelijke vrouwtje met zoo ontzagwekkenden zielsangst in het gelaat, dat deze hare eigen bezwaren en zwakken staat vergat, om de arme op te beuren. Zij sprak zeer lang, en poogde de grijze moeder te overtuigen. Het was of ieder woord een pijl was, die met fellen weerhaak in het hart der oude vrouw drong. Elisabeth begon met meê te deelen, dat hare zuster in de maanden November en December een ongemeen behagen had gevonden in het gezelschap van Gerbrand. Teller had haar echter tot voorzichtigheid aangemaand, daar men wist, dat Bredero allerlei ongelukkigen minnehandel had gedreven. Eene treffende jongedochter, als Maria Tesselschade Roemers, had hem afgewezen. Meer nog was het ruchtbaar geworden, dat hij een tijd lang zeer